

En riktig kanalje : Skämt i 2 afd.

Haglöf, Karl,

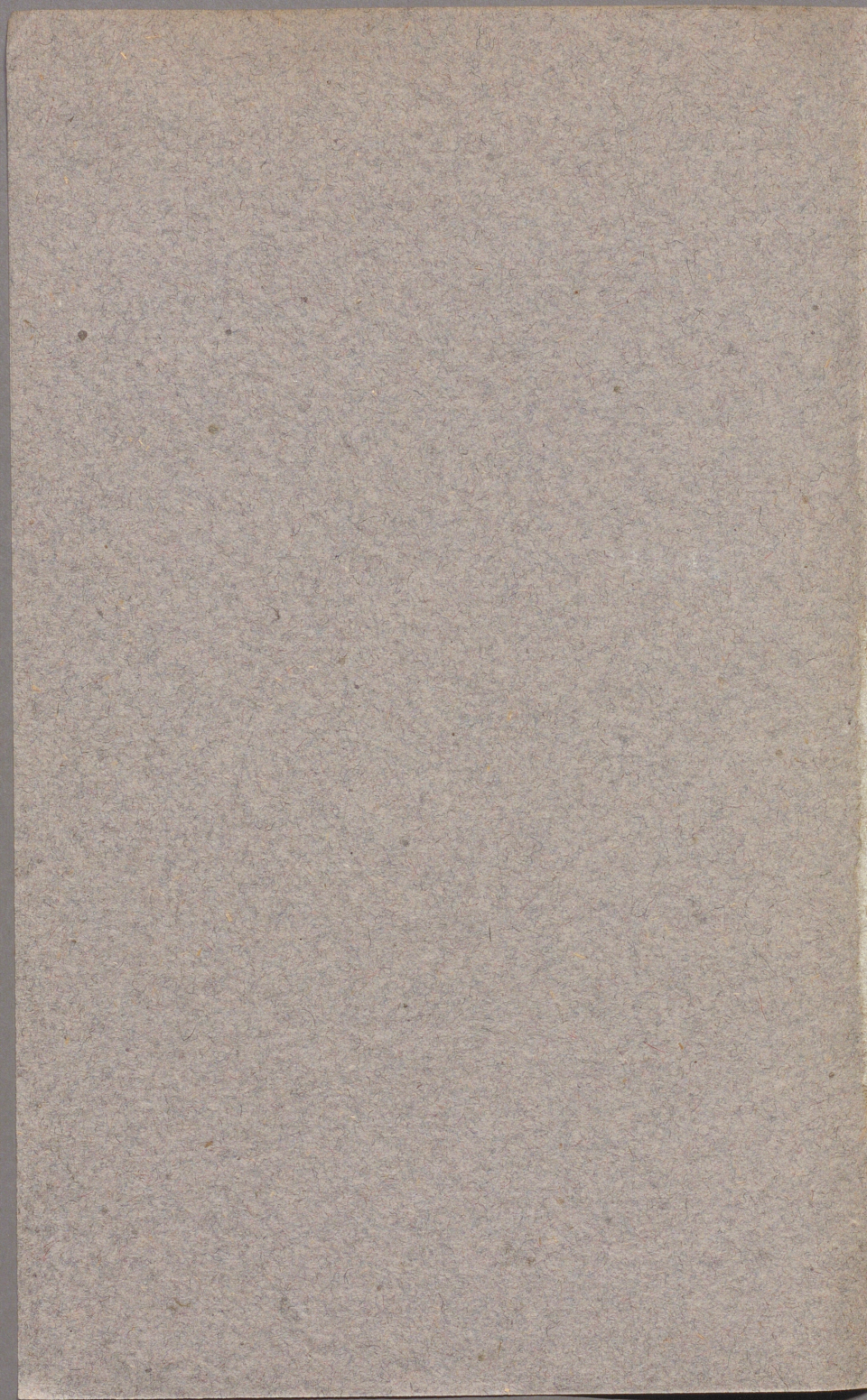
81 F a Br.

National Library
of Sweden

HAGLÖF
EN RIKTIG KANALJE

1913

*edit.
Sa.
Dram.
(Pod)*

EN RIKTIG KANALJE

SKÄMT I TVÅ AFDELNINGAR
FÖR TEATERAMATÖRER

SPELAS AF 2 HERRAR OCH 2 DAMER

FÖRFATTAD OCH UTGIVEN AF
K. S. HAGLÖF, ALSBÄCK, BORLÄNGE.

BORLÄNGE
DALARNES TIDNINGS- & BOKTRYCKERI A.-B.
1913

Pris 25 öre.

BY BIRKING KAYALLE

FÖRSTA AFDELNINGEN.

PERSONER.

Greta, hjälpgumma.
Helga, hennes dotter, jungfru.
Kommissarién Näslund.
Tor, Helgas husbondes son.

Scenen föreställer köket hos Helgas husbonde. Greta, en tjock vördig matrona, har kläder som passa en sådan samt ett skynke knytet utanpå. Skorna äro ofantligt stora och endast påkippade. Strumporna trasiga. Hennes haka formas med tillhjälp af näskitt till en lång spetsbaka. På golvet en pall, en balja står på densamma och ett tvättbräde står stött mot baljan. Några kläder som synas vara under tvätt, ligga på en stol. Greta som sysslar med tvätten, är ensam inne.

Greta (under ett uppehåll vid tvätten): Ingen kan ha så besvärligt som en hjälpmadam. Vore jag gift och hade en något sänär hygglig gubbe, om han också inte vore mer än en vedhuggare, och om vi hade en liten kammare i en hagkätte, som vi kunde kalla för våran, så vore jag ju då min egen svältare, som man säger. (Tvättar och gnor). Hade inte jag, bevars, en hel hop friare, när jag var ung och såg bra ut, och hade kommissarién Näslund varit nån karl så hade han inte gett mej på båten för det jag skulle få ett barn. Fy vane, såna karlar. Åhja, då ä lagom åt'en, han fick slut af fröken Maja, som han trodde han hade i sina klor. Då va rätt af henne, då säga allihopa. (Hon går till bordet och dricker). Hade jag karlrackarn här, skulle jag vända den där stora näsan upp och ner på'an, skulle han få se. (Stampar i golvet). Jag sa te'an, när Helga var åtta månader, att han gärna kunde låta höra af sig och komma och se tösa si, om han inte ville nå mer, men tror nån att han kom; åhnej. Jag fick nog dra mej fram i fattigdom och elände, bäst jag kunde.

Syster min i Amerika, Annika, hon vardt visst änka, men hon lär stå sig bra. Då va synd

att hon inga barn har. Ja, det förståss, Helga får väl nå efter henne nån gång om då går rätt till, men hon lefver nog i många herrans år än, kan jag tro.

Helga, piga på gården, kommer in bärande två kopparkrukor som hon sätter ner.

Greta: Ja, du får släpa du också! Bära vatten från källan i östhağen och mjölk från mejeriet, och gå med kaffe till husbonden, mellan du skall laga mat och stöka. Du har förståss inte så många i hushållet, men ändå!

Helga: Inte behöfver mamma stackra mej, jag klarar mej mog. Värre kan man ha det, än att vara piga i Gråmans. Gubben är då åtminstone inte hälften så grinig som Jons-far, fast det heter att stå i från morgon till kväll, det är väl sannt.

Greta: Men det säger jag dig, tro aldrig en karl om han också är slät som en rakad katt. Karlarna, dom vill bara narra och bedra flickorna. Om du hade fått pröfva på så mycket som jag, så nog visste du hvad karaktär dom har.

Helga: Då ä väl nån skillnad på karlar också, kan jag tro.

Greta: Inte må du tro, att den ena är ett grand bättre än den andra, men väl håller jag med om att en och ann är sju gånger djåkligare än dom som det kan vara nån råd med. Du kan bara tänka dej hur det var i min ungdom. Jag hade många beundrare, men, ser du, jag såg mig för, och trodde inte på fagert tal, må du tro. Det var inte mer än en, och det var far din, kommissarien, som kunde lura mej. Han såg så beskedlig ut, så det kan du inte tro.

Helga: Att mamma kunde fatta behag för en sån grinvarg är mer än jag kan fatta, och skulle en tocken en vända sig till mig, vet jag inte hvad jag gjorde.

Greta: Ahja, du har inte långt rest, vänta!

Helga: Mamma är dum, mig skall ingen lura. Jag tycker ändå att mamma skulle ha tagit någon hämd på kommissarien, som inte ville bry sig om er mera. Är det för sent nu?

Greta: Vet int just det. Nog borde den kanaljen få ut för gammal ost. Ahja, vänta, jag träffar nog på'n en vacker dag, och då...

Helga: Dyker du på honom då?

Greta: Ja, du är säker. Han skall inte länge bli hel i synen, det kan jag svära på. (Höjer rösten): Vore han bara här, skulle han få se hvad tjocka Greta, som han kallar mig, kunde göra. Ja, jag blir så arg bara jag tänker på den usla kanaljen, så jag kan spricka. (Tager sig för bröstet så som hotet skulle bli verklighet, löser upp förklädet och börjar knäppa upp klädningen i ursinnig fart).

Helga: Kära söta mamma, (springer och får tag i armarna på modern), mamma är väl inte tokig heller. Knäpp ihop kläderna igen!

Greta (lugnar sig något): Man blir så nervös bara man tänker på Näslund så man kan rent af dö. Kom ihåg att du gör allt hvad du i din lefvandes råd kan, för att vrida den där långa näsan på half tolf. Vore han här, så skulle jag, ta mej sjutton, ta tvättbrädet åt'an, och jag skulle inte vända om jag sloge det i tusen spillror. Men, vasärta, han kommer nog inte, han vägar inte hit.

Det bultar på dörren, fruntimren se förskräckta dit och Helga säger med älskvärd ton: Stig in!

Greta (kastar undan sitt arbete): Hvem kommer nu då?

Kommissarien Näslund, en puckelryggig äldre man med en stor örnäsa (formad af näskitt) ett gult band kring mösan och glasögon inträder. Han ser en smula illparig ut, tillika med att han tycks känna sig något generad. Fruntimren se förbluffade ut och titta på hvarandra.

Näslund: God dag! Jaså, ni äro i arbetstagen, fruntimmer. Ja, det är väl som det skall, det. Jag kommer hit på tjänstens vägnar.

Greta (snäfft): Jaså, dä ä fråga om utmätning, förstår jag. Det enda jag äger och har så är det den här flickan, och den rår väl kommissarien om half förut, kan jag tro, fast det inte ska hetas så. Jag har nog fått dra mig fram bäst jag kunnat med barnstackarn, och det har minnsann inte varit bara roligt alla gånger. Är det fråga om den där underkjolen, som jag ropade

in på auktion i våras hos Anderssons, förstår jag, men se då får jag då säga, att han betalar jag aldrig, och för resten var det ett stort hål på den när jag ropade in den, men se det höll nog kommissarien åt sej. Ja, jag betalar den inte, kom ihåg det!

Kommissarien: Åhjo, nog betalar Greta kjolen, fast det var ett hål på den. Hvad gör det på en underkjol?

Helga: Nej, mamma behöfver inte betala kjolen. Stå på sig, mamma! Hvad är det för reson att söka lura folk på det där viset.

Greta: Det är så likt kommissarien, han har aldrig gjort annat än narrat kvinnfolk. Hållt sig som det vore den heliga ande själf, men inom västen bor nog den fule och i skallen ha vi nog aller så grofva hornstumpar fast han har väl kört mot sten och brytit af dom, annars stode de nog högt öfver skallen på honom.

Kommissarien: Hör, godt folk, jag får väl tala om ärendet (visar på ett stort bref). Ni må väl inte skälla ut folk i ogjordt väder, och begagna sådana fula uttryck. För sånt där kunde jag stämna er och då ginge det rakt på tok.

Greta: Jag undrar just hvem som skulle ha sig en stämning.

Kommissarien: Det är mig likgiltigt om jag uträttar ärendet i dag eller en annan gång. Det är Greta, som får betala besväret. Jag tar fem kronor för hvar gång jag går hit, och vill Greta att den här handlingen skall stanna hos mig, så mer än gärna. Jag tänkte att jag skulle komma välkomnare än så. Det handlar om att ni skall få pengar.

Greta: Hvar har kommissarien knyckt dem då. Det är väl inte ärligt bekomna penningar, det förstår jag nog.

Kommissarien: Ja, se det vet jag nog inte. Jag kände aldrig Gretas syster i Amerika. Pengarna spottar ni väl inte åt, hur dom än ha kommit till. (Viker upp brefvet). Hon blef död redan i våras, men konsuln fick inte rätt på några arfvingar förr än just nu. Hade inte Greta en syster som hette Annika Blom?

Greta: Jo, är hon död, är det från henne? (Båda rusa dit för att rifva åt sig brevet).

Kommissarien: Stopp här, inte så hett på gröten.

Greta: Hvad i alla mina dar, har Annika dött? Hade hon mycket efter sig?

Kommissarien (illparigt): Nå, Greta, (håller undan brevet), får jag räkna af för kjolen, eller hur skall det bli. Kanske jag skall sända alltihopa till Amerika igen. Ja eller nej.

Helga: Räkna af för kjolen; kanske då få vi ingenting i behåll. Vi må väl få veta hur mycket hon hade. (Rifver till sig brevet och tittar efter). Det är bara paragraftecken, 2,400 och så ett tecken. Om hon hade så många paragrafer, hvad ha vi för nytta af det? Om det hade varit på många kronor, hade det varit någonting. Kanske det är på sin höjd så många ören.

Kommissarien: Men om ni skulle få 2,400 kronor, så får väl jag ta det som blir öfver för besväret?

Greta: Vi behöfva nog slantarna, om det också vore litet till. Kommissarien är en riktig räf, det hörs på alla sätt.

Kommissarien: Jag tyckte att jag hörde någon nämna ordet kanalje, när jag kom i dörren. Skulle epitetet gälla mig, då kommer det att sitta hårdt för Greta. Då kan jag så gärna returnera brevet med påskriften: Adressaten kan ej anträffas.

Greta: Försök inte! Vi mente väl inte nå illa med hvad vi sade. För resten var det väl inte annat än sannt heller.

Helga: Snälla kommissarien, fruntimren äro ju kända för att tala ibredd med mun, och mor hon har väl lärt sig af de andra. Var nu hygglig och tala om, hvad det är fråga om. Får mor pengar, nog betalar hon sina auktionsräkningar. Mor och kommissarien ha ju kommit bra öfverens förut, kan jag tro, och inte skå vi ställa till med något bråk i onödan nu heller.

Kommissarien: Det ser ut att Greta har att vänta 2,400 dollars och det gör i svenskt mynt 8,640 kronor. Kanske det inte är att ha tur?

Greta: Kommissarien gör mig rent rådlös.

Helga: Ja, mig också. Då kan vi köpa Björkbackstugan och ändå ha några tusen att sätta på banken. Tycker inte kommissarien att detta vore klokt handladt?

Kommissarien: Jo, Helga är inte så dum.

Greta: Vi få emellertid tacka kommissarien för besväret och vi skola nog ersätta det så snart vi kan. (

Kommissarien: Nog blir det bra med den saken. Lycka till, Greta, att Ni får det bra på gamla dagar — — å förlåt — — — jag menar — — hm — — att Ni får det bra i det nya hemmet och i fortsättningen. Lycka till att Helga ser ut en bra fästman åt sig nu då ni snart får tjujogtals att välja på. Vi träffas en annan gång. Adjö Greta adjö Helga. (Går).

Greta och Helga: Tack, tack så mycket. Adjö, adjö!

Greta: Tänk så eget! Det där kunde vi ändå aldrig ana. Jag vet inte om det kan vara sannt. Men det måste väl ändå vara så, vi äro ju fullt vakna, så att det inte kan vara en dröm.

Helga: Så mycket pengar är det rent farligt att ha. Ska vi inte köpa oss en stuga först och främst?

Greta: Jo, se det ska vi. Men det vore bra om vi hade en karl i gården och hade så mycket jord att vi kunde föda en ko och en gris.

Helga: Ja, det vore ju bättre ändå, och då skulle vi bo hemma båda två. Mor menar väl inte att det är hon som skall rå om karlen och jag bli piga?

Greta: Ha, ha, ha, nog turar det väl mig först. Du hinner tids nog tänka på sånt där. Skulle det bli så att jag inte duger — — då får du gifta dej, men se det kommer an på om jag släpper några pengar åt en opröfvad mäg. Kom ihåg, att det är mina pengar.

Helga: Jag har ett förslag; vi svara på en frijarannons i tidningen. Är det en karl som är gammal, då tar mamma den, om han är ung och vacker, tar jag honom. (Rifver till sig en tidning, tittar efter och läser):

Ärade damer. En treflig ungherre med eget

hem och litet jord kring gården, skulle vara mycket tacksam om en allvarlig, huslig flicka, som vore ledig till äktenskap, ville ge sig tillkänna, helst med fotografi i brefvet, senast till den 25 denna månad.

Greta: Stopp, du! Det där kan vi inte nappa på. Jag har ett bättre förslag. Kan inte du skriva en annons som passar in bättre efter våra förhållanden, så att karlen får ge sig tillkänna.

Helga: Jo, se det vore bättre. Jag vill rakt inte skicka mitt kort till en okänd karl, men vill någon skicka mig ett sådant, det går jag med på. Jag tar ett papper och försöker. (Tar ett papper och en penna). Hur skall jag börja? (Sätter sig med båda armbågarna mot bordet och hakan i händerna och ser viktig ut). Skall jag börja så här: En öm och kärleksfull ung man med godt utseende (nog bör han se bra ut) helst slätråkad haka med mörkbruna mustascher med eller utan förmögenhet önskas af (och så skrifer jag ett par tankstreck) duger inte det, mamma?

Greta: Slyna! Hvem tror du svarar på en sån annons? För det första bör du väl begära några goda egenskaper af honom, och för det andra kan han ju inte på samma gång ha sin haka slätråkad och tillika ett par bruna mustascher på henne.

Helga (Läser på nytt annonsen): En öm och kärleksfull ung man med godt utseende, slätråkad haka med mörkbruna mustascher. Visst, ja, då ta vi det på annat vis. (Sätter sig och skrifer på ett annat papper). Läser: En allvarlig, god och trogen make kan med utsikt till äktenskap vända sig till en flicka, som är ogift, med ett fotografi, eller också personligen träffa henne vid Lindgrenska hörnet mellan klockan 9 och half 10 eftermiddagen i dag. Kännetecken: ett hvit band i vänstra kappslaget och en skär ros i håret.

Greta: Nej, du, en allvarlig, god och trogen make, som du skref, inte duger det, för ser du, då ser det ut att du vill umgås med en som är gift förut. Låt mig skriva, skall du få se om det inte skall bli bättre reson i det. (Sätter sig och skrifer). Läser: Anspråkslös flicka önskar

inleda bekantskap med en allvarlig och treflig ungerre, ej allt för gammal, för att om tycke uppstår ingå äktenskap. Förmögenhet önskvärd, men ej nödvändigt, enär litet pengar finns förut. Den som har ett eget eget hem har företräde. Mötesplats Lindgrenska hörnet kl. 9 i eftermiddag. Kännetecken: en hvit bandstump å vänstra bröstet. Hvad sägs om det?

Helga: Jo då, nog var det där bra. Nå, hvem skall gå ut med bandstumpen, du eller jag. Kan vi inte gå båda två, och se vi att det är någon af dom, som går där och spetsar med hvitt band på bröstet, som vi anse skall passa åt endera af oss, så visar en af oss bandet, och det skall nog gå bra.

Greta: Får ske, om det är jag som får vara domare.

Helga: Huru! Det kunde jag väl tro. Jag tviflar för resten på om en bra karl behöfver gå efter en annons. Jo, kanhända, men då är det väl någon enfaldig stackare.

Greta: Det vore ju bäst för den, som blir efter, om karlen vore enfaldig och snäll. Värre vore det om han hade häftigt humör. Då kunde den ena bli körd på porten, och båda två med för resten. Nu går jag in och telefonerar in annonsen, så att den blir inne i morgon. Ställ om så att vi får det snyggt tills karlarna komma in. (Går ut).

Helga: Gud ske lof, att mor och jag slippa tråla för andra hela vårt lif. Nu ska vi allt dansa lusteligt på rosor. (Tar tag i något föremål i rummet, t. ex. en kvast eller större borste och dansar några hvarf kring golvet). Tjo hej, så lifvadt! Snart kan jag också ha en fästman, om det lyckas bra. Dansar om tills hon försvinner genom dörren.

Ridån faller.

ANDRA AFDELNINGEN.

Greta och Helga äro inne. Rummet som är enkelt möbleradt, skall föreställa ett af mor Greta hyrt rum, En koffert, en symaskin, några damkläder å en krok på väggen och om möjligt några tafflor å väggen. Greta sitter och syr. Helga synes nyss ha kommit in. I handen håller hon ett hvitt band. Ena hörnet af rummet afskildt med ett skynke.

Helga: Det var svårt att slippa ifrån. Jag skyndade mig det värsta jag kunde, men jag har så mycket att stöka med. Sitter min hatt bra, mamma? (Tittar sig i spegeln).

Greta: Åhja, synd att säga annat. Jaha, du vill förstås vara först, du. Jag är också strax färdig. Det skall vara roligt att se hur många ha nappat på kroken. Är klockan mer än half nio ännu? Hör du, Helga, titta ditbort till Lindgrens hörn, få se om det är någon där som väntar att få se den hvita bandstumpen. Tänk, om en hop spefåglar passat på tillfället på rackartyg. Det finns så många kanaler nu för tiden.

Helga: Ja, jag kilar dit medan du klär om dig. (Gnolar på en värs af önestep: Ack, hade jag en gosse, som jag hölle riktigt af; Som kärligt på mig blickar, och mig sitt hjärta gaf — — — Sä-ger: Ja, vi få snart se och höra. Ta på dig den där nya klädningen och bruna hatten, mamma, för du tar dig bäst ut i den hatten. Här får du en bit med af mitt band. (Klipper af bandet). Nu går jag. Skynda på, mamma. (Går ut). Kommer om ett ögonblick tillbaka i dörren och säger: Jag håller bandet i handen så länge, det är väl onödigt att blåsa med nu, mamma?

Greta: Ja visst, håll dej lugn, du. Inte nå-got fjäsk, det säger jag. (Kilar i väg). Hon är så het på gröten, så jag får bestämt ingen reson på henne. (Sätter undan symaskinen och donar om litet). Jag borde allt putsa upp mig. (Kam-mar och bättrar till håret). Får jag hatten på, så syns inte håret så mycket. (Sätter på sig hatten och tittar i spegeln). Så ja, Greta, tänk om du knepe en fästman förr än Helga. Så märkvärdigt har man hört. (Går ut).

Helga kommer inspringande, strålade glad.

Helga (högt): Hvar är du, mamma? Asch, att hon inte är inne.

Greta (iklädd en ny klädning kommer in): Nå, hur ser det ut?

Helga: Jag såg två stycken, som säkert hade samma ärenke. Den ena var lång och magerlagd, såg ut att vara en 30-års karl, hade glasögon och långt hår. Det var antingen en artist eller en skollärare eller också en profryttare. Den andra var jag inte så nära. Han hade mustascher och en käpp i handen. Något band såg jag inte, men nog stod han och kikade, som om han skulle hålla utkik på om någon dam skulle komma. Kom med, mamma, annars kan dom gå sin väg. Sätt på dig bandstumpen, kanske dom voro till åren båda två. (Greta sätter fast bandet). Nu är jag klar, nu gå vi. (Båda gå ut).

Om en kort stund (man bör ej tänka sig att man i en pjäs som denna, härvidlag skall ta lång tid på sig. Ett par, tre ögonblick får anses vara nog att hinna med åtskilligt) kommer båda in.

Helga: Det måtte inte hjälpa att bjuda till. Du skulle allt ha varit med nyss, kanske nu är det för sent. Såg du hur kommissarien Näslund bligade på oss. Det var ju honom vi mötte rätt mot skolan. Han måtte väl inte kunna ana, att vi satt in den där annonsen i tidningen.

Greta: Säg det, du. Det vore då rakt åt väggarna. Nog tror jag att han tittade efter på bröstet på mig. Han måtte väl inte — — —. Ja, hvem vet. En sån äkta kanalje till karl, en sån knipslug fuling, kanske han också har frågat sig för hos tidningen. Han skulle inte veta bättre än att ställa till något bråk, men det aktar han sig nog för, och det är nog också det bästa, han kan göra. Titta ut, Helga, gå bara nedåt knuten, så du kan se åt Lindgrens till. Ser du någon, så tala om för mig.

Helga: Naturligt. (Springer i väg ut).

Greta: Männe hon blir utan nu också. Vi som trodde att allt skulle gå som en dans.

Helga (med andan i halsen): Mamma, det står en person där i hörnet. Nu var det en ung karl, en som var lagom stor, och jag tror att han såg

bra ut. Han hade hatten neddragen för ögonen för se han ville nog inte alldeles visa sig, men ett hvitt band såg jag tydligt. Karlen föreföll mycket bekant. (Helga hoppar och trippar samt ger modern ett tryck under hakan med sin tumme). Inte vill väl du ha en ung spoling, mamma? Är han omkring tjugu år, då tar jag honom. Säg, mamma, får jag inte! Nog får mamma en fästman ändå, om det är nödigt att du skall ha någon. Om jag blir gift och får barn, behöfs du te barnpiga.

Greta: Skäms du inte, slyna! Jag har varit barnpiga åt dig i all din tid, skulle det vara för mycket att du gjorde någon tjänst igen. Inte för det att jag åstundar att få några småttingar, men en karl vill jag ha. Så en sak till, det är väl jag som ärfver moster, och inte du.

Helga: Du står och bråkar tills vi inte har någon att slåss om. Kom, nu då! (Fattar modern i armen. Båda gå ut).

Det hörs gapskratt utanför dörren. En mansröst hörs säga: "Det där var det lustigaste jag nånsin har sett. Ha, ha, ha!"

Kommissarien Näslund och Greta komma arm i arm in. Greta ber kommissarien sitta ner.

Kommissarien: Ha, ha ha! Hvarför svarade du inte på min annons i tidningen? Då hade du kunnat spara in 3 kronor, och det hade varit två dagars tungt släp mindre för dig. Nå, Greta, ska vi nu förnya den där gamla kärleken? Nog ha vi åldrats litet sen förr, men (nickande) det sitter väl nå' kvar ändå, hoppas jag. Få känna hur det känns ut att få en kyss af dig nu för tiden. (Drar stolen närmare Greta).

Greta: Nå, nå; nå nå! Är kommissarien lika het på gröten än i dag? Sakta i backarna!

Kommissarien: Inte just det, men kärleken till Greta, han lefver. Jag har funderat många gånger att jag skulle — — — hm — — — (hostar) höra efter om vi inte skulle kunna göra ett bo ihop och flytta till hvarandra för hela lifvet.

Greta: På stockholmska, menar kommissarien? Har man hört en sån kanalje, ursäktat att jag säger det, men inte är jag lika lätt lurad nu inte, som förr i världen. Nu fordrar jag allt rent spel. Jag har sett hvad karlarna gå för. Man skall inte tro

dom ett dugg. Har prästen väl läst välsignelsen, kan det så vara, men knappast då är man säker. Undrar just hur många flickor kommissarien har narrat, förutom mig. Vore jag lite yngre, så skulle allt kommissarien få plikta för att han inte tog mig med hull och hår i min ungdom. Vore det inte för att Helga finge sig en naturlig far, och för att kommissarien har en så treflig gård och så för att det vore lagom åt Er att få en sån här gammal harpa för allt hvad rackartyg ni gjort, så sade jag nog ifrån, och jag har mer än en gång sagt, att får jag inte en hederlig människa, gifter jag mig aldrig.

Kommissarien: Mitt samvete är rent som snö, och mitt hjärta har aldrig slagit för någon annan än Greta. Skall jag tala om sanningen, så har det inte klappat alls på de här aderton åren jag varit länsman här. Nu känner jag, hur det börjar bulsa på nytt. (Tar sig om hjärtat). Känn själf!

Greta: Då är det väl någon ekorre eller kanske en räf, som sitter innanför västen. Jag har för länge sen kommit på det klara med att kommissarien är totalt hjärtlös. Jag har tyckt så af både ord och gärningar. Jag skulle väl inte vara så där elak, förståss, och inte menar jag så värst illa med det håller, men hur det är, så är det väl pengarna som drar, om det är någonting. Inte lär väl jag ha blifvit något hvarken yngre eller vackrare på de här dagarna, inte.

Kommissarien: Hade jag bara vetat, att Greta ville ha sig en karl, hade jag varit här för länge sen. Det är ju Greta själf, som kallat på mig genom annonsen i tidningen och jag ville inte gärna att Greta skulle ha någon annan i mitt ställe. Har Greta förstått?

Greta: Nå, visste kommissarien att det var jag som — — —

Kommissarien: Nej, inte det, jag kom att gå den här vägen helt oförvars. Jag kom inte att tänka på, att det var i kväll ett kärt möte var utsatt till klockan nio.

Greta: Nu är det, igen. (Visar honom bandstumpen på hans rock. Rycker löst bandet och säger): Hvad är det här för märke, då?

Kommissarien: Jo, i min annons stod det ju,

att vi skulle igenkännas genom ett hvitt band. (Tar upp en tidning ur fickan). Här står det tydligt. (Greta tittar efter).

Greta: Så lustigt! Det var den där bandstumpen, som narrade mig nyss. Jag hade väl inte kommit emot kommissarien annars inte. (Funderar en stund). Lustigt var det i alla fall, undrar hur mycket jag skall tro af det här. Den här annonsen är allt från annat håll, och det står ju tydligt (läser): »En varmhjärtad, rättskaffens ungherre, med något kapital, beder, om det finns någon allvarlig och rättänkande flicka, ej öfver 25 år, att ge sig tillkänna bärande ett hvitt band å bröstet och träffa honom vid» — — —. Ja, se det har kommissarien skrapat ut — visligen. Ta på sig sina synder och brister! Det där kan väl aldrig vara kommissarien! En varmhjärtad, rättskaffens ungherre, stod det ju. Ha, ha, ha! Om det i stället stått: En riktig kanalje, utan hjärta och samvete, då hade det kunnat stämma in.

Kommissarien: Det där skall du allt ha ett slag öfver käften för. Nu får du allt ge mej ditt långa tryne, om du skall få vara sams med mig.

(Söker omfanna Greta, som så småningom låter öfvermannas sig, tills en kyss synes oundviklig).

Helgas gälla skratt höres från dörren, hvarifrån steg samtidigt höres. Följ med in till oss ett slag, hörs hon säga. Vänta tills jag får sätta ifrån mig galoscherna, svarar en annan.

Greta: Hör, kommissarien, nu kommer Helga och har någon med sig. Vi ta och gömma oss här bakom det här skynket. Det vore roligt att höra, hvad dom kan ha för sig. Kom, skynda på! (Båda rusa bakom förhänget).

Helga och Tor komma in. Tor står tafatt innanför dörren och tummar sin mössa, medan Helga tar af hatt och kappa. Hon tar två stolar och sätter intill hvarandra, sätter sig på den ena och slår med handen på den andra för att Tor skall komma och sätta sig. (Tor tar och ser på klockan samt tyckes ej vilja förstå hennes mening). Hon klappar på nytt samt nickar och vickar med pekfingeret och pekar på stolen.

Tor (kyligt): Tänker du bli kvar hos mor din i natt, eller går du med hem?

Helga: Ja, jag går naturligtvis med till erat,

men jag vill träffa mor litet först. Kan du förstå, nu går hon och stassar med en nobel ungherre. Ja, just ja, fäll var han nobel, kantänka. Vi tänkte både mor och jag, då vi nu få så mycket pengar från moster i Amerika, att vi genom den där annonsen skulle få hvar sin stilig fästman. (Dröjande): Ja, mamma förståss — — — du förstår. Emellertid, det gick en herre med glasögon och passade klockan half nio; sen gick han. När mor och jag kom dit klockan nio, då kom hon i klorna på syndapelle själf, länsman Näslund, kan du begripa, och nu tog väl han henne med sig hem, kan jag tro. Undrar just hvad dom har för något för sig i det här draget. (Det rör sig inom skynket, men det se inte de unga). Mor, hon anade inte, att den kanaljen gick och fiskade, utan hon gick fram för att se, hvem det var, å då var det länsman. Far min, ser du. Nu får jag kanske en riktig far, sent omsider.

Tor: Ha, ha, ha! (Litet intresserad): Hvad sa du, får ni pengar från Amerika. Får ni mycke å?

Helga: Det får du aldrig veta, om du inte sätter dig på den här stolen. (Slår åter med handen).

Tor (går litet betänksamt fram och sätter sig): Efter som du så vill, så. Att du aldrig har talt om att ni fått något arf, annars så kanske du hade — — hm — — jag hade — — hm — — vi hade kunnat slippa köpa oss några hvita bandstumpar för att stifta närmare bekantskap.

Helga: Nog har jag tyckt mycket om dig alltjämt, men det är detsamma, det. Vi flickor få bara gå och vänta, vi, tills den rätta kommer. Länsman, far min, var hit med en schek eller hvad det hette på 8,640 kronor, som vi få lyfta hvilken dag som helst, och vi, enfaldiga kvinnfolk, vi kan inte ha hand om så mycket pengar, förstår du.

Tor: Mor din slipper alltså hyra här längre. Det var inga dumma tag! Hon gråter väl inte åt det? Men, hör du, Helga (lägger handen om lifvet på henne) du måste bli kvar hos oss.

Helga: Du vill väl inte ha mig, och på andra grunder stannar jag inte.

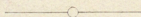
Tor: Om jag vill ha dig! Far och jag, vi måtte väl behöfva ett fruntimmer, som står huset före, och om du bara vill, så klämmer vi till, desto förr ju hellre. Här har du min hand, och om jag så får en kyss på affären, så förklara vi allt uppgjordt.

Helga lägger sin kind kärleksfullt mot hans axel. Skynket makas försiktigt åt sidan, så att de båda gamla nyfiket kan lura på de unga. Helga blir varse länsmanen, springer upp med ett gällt skrik och utropar spefullt:

— Det där var mig en riktig kanälje!

Tor ser riktigt förskräckt ut.

Ridån faller.

18
The first of these is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The second is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The third is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The fourth is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The fifth is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The sixth is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The seventh is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

The eighth is the fact that the
country is a large one, and the
population is very numerous, and
the resources are very abundant.

Priskurant å Maskeringsartiklar

från **K. S. Haglöf**, Alsbäck, Borlänge.

- Helskägg* 1: —, 1: 50. | *Tomteskägg* 1: 50, 2: —.
Halfskägg 0: 75, 1: —, 1: 25. | *Polisonger* 0: 75, 0: 90.
Mustascher 0: 15, 0: 25, 0: 40, 0: 75. | *Polisonger med mustascher* 1: 25.
Pipskägg 0: 15, 0: 25, 0: 35. | *Födelsedagsmärke* 0: 20.
Hakskägg (enkelt helskägg utan mustascher) 0: 75. | *Matrosskägg* (mustascher och hakskägg) 0: 50.
Lösnåsar af vaxadt tyg, mycket präktiga, 0: 75. | *Skägglim*, pr flaska 0: 25.
 " " papper (stora) 0: 25.
 " " " med mustascher och brillor, 0: 35, 0: 40.
Näskitt. " Åfsedt att öka ut näsan till annan form, 0: 75.
Cacao smör. Strykes under smink, så att det går lättare af, 0: 60.
Fetsmink i tuber 0: 15, 0: 25. Finnes i olika färger.
Påsepuder 0: 25. Finnes i hvitt, skärt, svart m. m.
Peruker, grå, flintskalliga, 1: 75.
 " mera hår och i sorterade färger, 1: 90, 2: 25.
 " *okammad gatpojke* 2: —; *gentleman* med benan midt i pannan 2: —.
Damperuker, mycket präktiga, hängande hår 2: 25, 3: —, 4: —.
 " " " en eller två flåtor 2: 75, 3: —.
 " " " uppsatt frisy 2: 50, 4: —.
Masker för barn 0: 15, 0: 20.
Mans-masker af papper utan skägg 0: 40, 0: 50.
 " " " med skägg 0: 50, 0: 75, 0: 90.
 " " tyg utan skägg men de flesta med måladt skägg 0: 65, 0: 75.
Dam-masker af papper 0: 30, 0: 40, 0: 50.
 " " tyg, mycket naturliga 0: 60, 0: 75.
 Vid beställning af masker bör man uppge ungefärlig ålder och typen, t. ex. 20, 30, 60 eller 80 år etc.
 Om det får vara en snygg gosse eller flicka.
 " " " " " uppnäst och ful flicka.
 " " " " " medelålders dam, en ful käring o. s. v.
 Illustrationer härå saknas.
 Maskeringsartiklar få ej medfölja böcker i korsband, utan sändas alltid i paket.
 Frakt å paket jämte tillägg till postförskott går till 40, 45, upp till 65 öre.
 Rekv. i god tid! Skrif namn och adress tydligt! Fri- märken mottagas i likvid.

K. S. HAGLÖF, Alsbäck, BORLÄNGE,

har å eget förlag utgifvit följande

Dramatiska böcker:

- Nyårstablå**, afsedd för nyårsvakor; 3 personer. 20 öre.
Vid årsskiftet. Nyårstablå för 2 personer, jämte andra poem-
25 öre.
Barntablåer och sagospel. 40 öre.
Doktor Bloms första mottagning. Fars i en akt. 25 öre.
Lars Jonsa och hans käring. Dramatiserad skildring i 2
afdeln. för 5 personer. 25 öre.
När Stulta-Nils skulle ha måg. Komedi i 3 afdeln. för 7
personer. Ny förbättrad upplaga 40 öre.
Högmod går för fall. Drama i 3 afdeln. för 4 personer. 25 öre.
Svartsjuka flickor. Kärleksdrama i 3 afdeln. för 4 personer.
20 öre.
Farbror Linds Frieri. Lustspel i 4 afdeln. för 4 personer. 25 öre.
Anders Jansas slutbref från Stina. Monolog med sång för
1 person. 20 öre.
Grosshandlarfamiljen. Drama för 7 personer. 25 öre.
Tvånne mindre dramatiska pjäser. 25 öre.
Teateramatörernas nöjesskattkammare. Innehåller flera
dramatiska pjäser och småstycken för en och flera perso-
ner, samt diverse bitar på vers och prosa afsedda för
ungdomens nöjesafdelning. 50 öre.
Värs och prosa för fäster och samkväm. 65 öre.

Senaste nyheter:

- Tvånne skildringar ur lifvet.** Pris 35 öre. Denna bok, inne-
håller två pjäser: "Hon fick Axel ändå", samt "Svens-
sons Karl-Erik".
En riktig kanälje. Skämt i två afdelningar, 4 personer. 25 öre.
En kvinnolist. Komedi för 6 personer, pris 35 öre, utkommer
innan kort.
Obs! Då någon pjäs skall läras in och flera ex. tagas
af samma bok, lämnas den billigare.
Obs! Böckerna levereras fraktfritt. Vid postförskott till-
kommer dock 10 öre pr sändning.
Frimärken mottagas i likvid.
Skrif alltid tydlig adress!

